

לפני שני דורות הקים

אלא שמאו ומעולם לא היה טיח אלא תרופה ארעית לסדקים.

"הטעות שלך", התבטא פעם באוזניו אחד מצעירי המיפלגה, "היא שלפני 15 שנה, כשבאתי למיפלגה, הייתי צעיר הר פעילים. היום, אחרי 15 שנה, אני עדיין הצעיר ביותר."

אבל יערי היה מפ"ם. ומפ"ם היתה יערי.

במיגדל-השן של שילטוננו, לא היה מקום לבעייתתה של מנהיגות, שתמשיך בדרכו. אין פלא, איפוא, שקשה היה, מתוך מיגדל זה, להבחין בעדת אנשי השורה ה שנייה, האורבים לשעת-הכושר.

כשהוביל יערי את מיפלגתו לקראת שי חוף עם המערך, היה זה עוד ניסיון להציל את אחדות המיפלגה, ניסיון-פשרה בין אנ שי הקיבוץ-הארצי, שרצו להרהיק-לכת עד כדי איחוד מלא עם מיפלגת העבודה — לבין אנשי העיר, שחלמו על מפ"ם עצמאית.

אלא שבאותו רגע נהרץ גורלה. וגורלו השועלים הקטנים, שנכנסו לכרם ונהגו מפירותיו, שמנו כל-כך עד שלא היו יכר לים לצאת ממנו, אפילו רצו.

אבל הם כלל לא רצו. להיפך. ככל שעברו לחינם פירות הכרם, כן הפך יערי,

אבא אבן מפקד ויגאל אלון אוטסאוזניו בעת נאום גולדה

מפ"ם: התאשכנכה

איש החזון וההיסטוריה, למיכשול בפני האיחוד הסופי, בפני היעלמות מפ"ם.

האריה הזקן

נכנע

תירוץ היה — הגיל. קולות נשמעו בקיבוץ-הארצי: יש צורך ברוטאציה. המנהיגים הזקנים צרי כים לדעת מתי לפרוש. יש לרענן את המיפלגה.

יערי ניסה להחזיר מילהמה שעה. יעקב חזן, הלקה השני של המנהיגות ההיסטורית, הציע לו שלא להגיב. באחת מפגישותיהם אף התמרמר יערי באוזני חזן על שלא הגן עליו מפני ההתקפות והביקורת.

אך סוף-סוף נכנע, והחליט להתפטר. ביום הרביעי, היום הראשון לוועידה השישית של המיפלגה, באולם הסינרמה

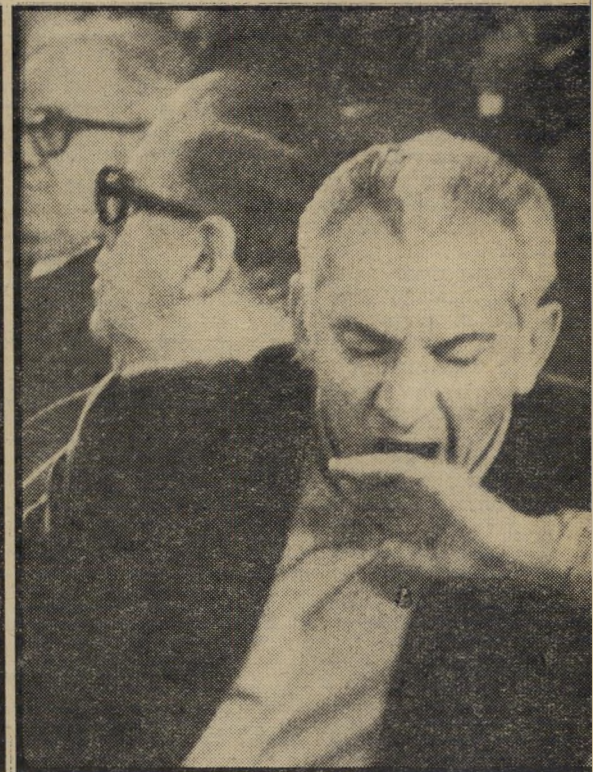
מאת

יונית מנור

שבת-ליאביב, הוא עלה על הבמה. איש זקן, 18- תאוונת-דרכים ומחלות שונות חרתו בגופו את אותותיהם. הוא קירב את הדפים לעיניו העיוורות-למחצה, וסיפר לצירים על הבגידה בביתו שלו, הקיי בוץ-הארצי:

"...הופיעו בביטאון הנזכר של הקיבוץ הארצי אנשים עם פטנט אחר: הם טיפלו בעבר שלי או של חזן כדי להוכיח, כי מפני, חטאינו בעבר, עלינו לתת את הדיון... החברה הזאת משתייכת לאחד הי קיבוצים, שעורתי להצילם מסכנה לקיור ממ. ממש בשל המגיפה האנטי-ציונית שפקדה אותם."

וכשירד מהבמה, עדיין המשיך למלמל: "זה היה בסדר? היה יפה?" ענינו החל שות לא הבחינו במיקרופונים שהעבירו את מילמוליו לאוזניהם של 800 הצירים, וזהו, המסך ירד. מעכשיו, אין צורך אפילו בהעמדת-פנים. אנשי הימין במיפ לגה חושפים שיניים. לעת צורך, ישלפו מכיסם, כבמעשה-הילטים, את שפוף-הקסל מים חריף-הלשון, הלווחם המילולי הגדול של מעמד הפועלים, מהקומה החמישית.

חיים בר-ילב מפקד, ובה אידלסון מסתכלת בגולדה

ברונו אפור ומרוט-ניצות בביצה הדלור חה של המערך.

טיח

איננו תרופה

עם היה חזון. חזון שתחילתו לפני 52 שנה בתנועת השומר-הצעיר. חזון נה של תנועה סוציאליסטית, חלוצית ומהפכנית. חזונו של מאיר יערי, איש קיבוץ מרחביה.

במפ"ם, החלוקה בדיעותיה, היה הוא, במוחו המבריק, בכושרו הפולמוטי ובאי שיטתו הנערצת ללא סייג, הטיח המלכד.

ראשה-המשלה לתקופת-נעוריה, כשעוד קראו לה: החברה גולדה מאיר, וכשהיא מדברת על "הסוציאליזם שלי" ועל הי שקרנים האומרים שאין לה רגישות לפער סוציאלי, מחייכים זקני המזכירות בייר כתי הבמה חיוך של הסכמה.

פה מתווכח מיטב הנוער, בתלתלים של שיבה, ולפי מיטב המסורת של תנועת הנוער, על בעיות של אידיאולוגיה.

פה יש שרוולים מופשלים ומעליירוח.

פה יש מנהיג זקן, נערץ — ועוזב.

פה יש גג דולף.

פה מפ"ם 1973.

מפ"ם זה לא תיאטרון. פה אין חליפות-ערב, פנים מבו שמים ומגולחים למשעי, ונאומים דרמטיים, עם מחיאות-יכפיים סוערות במקומות הנכר נים.

פה אין מיסדרונות ארוכים, שבחלם מרחפים פרצופיהם הטרודים של סוחריי הקולות הקטנים.

פה לא משקיף האח הגדול, בהבעה של תבונת איך-קץ, על קהל-הצופים המהופנט. לא זוהי ועידתה של מיפלגת הפועלים. פועלים שבעים. אבל פועלים, שמאל, כי תירגום חופשי מאוד.

פה מחזירים בהיגף-יד את הנברת